

Cod ECLI ECLI:RO:CACLJ:2026:018.#####

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL #####

SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI

Dosar nr. ###/33/2025

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența Regulamentului U.E.
2016/679

DECIZIA PENALĂ NR. ###/A/2026

Ședința publică din data de 19 februarie 2026

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: #####-#####

JUDECĂTOR : ##### – #####

GREFIER : ##### – #####

MINISTERUL ##### - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel ##### reprezentat prin
procuror: #####-#####

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de inculpatul ##### împotriva sentinței
penale nr. ###/12.12.2024 pronunțate de Judecătoria Șimleu Silvaniei.

Mersul dezbaterilor și cuvântul părților au fost consemnate în încheierea de ședință din
data de 27.01.2026 care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța a amânat
pronunțarea pentru data de 17.02.2026, iar mai apoi pe azi, având nevoie de mai mult timp pentru
deliberare.

C U R T E A

Prin decizia penală nr.###/A din data de 31 martie 2025 pronunțată în dosarul nr.
#####/309/2023 în baza art. 421 alin. (2) lit. a) din C. proc. pen., Curtea de Apel ##### a admis
apelul declarat de inculpatul ##### împotriva sentinței penale nr. ###/12.12.2024 a
Judecătoriei Șimleu Silvaniei pe care a desființat-o în parte în ceea ce privește latura penală a
cauzei și, pronunțând o nouă hotărâre în aceste limite:

S-a stabilit pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare în sarcina inculpatului ##### (fiul
lui natural și #####, născut la data de ##### în orașul Șimleu Silvaniei, jud. ##### CNP
#####, cu domiciliul în Comuna #####, nr. 121, #####), pentru infracțiunea de
uzurpare a funcției, prev. de art. 300 din C. pen., cu aplic. art. 132 din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 83 și 84 din C. pen., a fost amânată aplicarea pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare stabilite în sarcina inculpatului #####, pe durata unui termen de supraveghere de 2 ani, care se va calcula de la data pronunțării prezentei decizii definitive.

În baza art. 85 alin. (1) din C. pen., s-a dispus ca inculpatul, pe durata termenului de supraveghere, să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune #####, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 85 alin. (2) lit. b), c), j) din C. pen., inculpatul a fost obligat să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă 30 de zile la Primăria Comunei ##### sau la Primăria orașului Șimleu Silvaniei, să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de serviciul de probațiune sau organizate cu instituții din comunitate și impune inculpatului să nu exercite funcția de primar, de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii.

Conform art. 404 alin. (3) din C. proc. pen. rap. la art. 83 alin. (4) și 88 din C. pen., s-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere, ale neexecutării obligațiilor impuse și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere, anume:

- revocarea amânării aplicării pedepsei cu închisoarea și executarea acesteia în cazul în care noua infracțiune este săvârșită cu intenție, cu consecința aplicării regulilor de la concursul de infracțiuni;

- posibilitatea revocării amânării aplicării pedepsei cu închisoarea și executarea acesteia în cazul în care noua infracțiune este săvârșită din culpă, cu consecința aplicării regulilor de la concursul de infracțiuni;

- revocarea amânării aplicării pedepsei cu închisoarea și executarea acesteia, în cazul nerespectării cu rea-credință a măsurilor de supraveghere sau a neexecutării obligațiilor impuse.

Au fost menținute restul dispozițiilor sentinței penale atacate care nu contravin dispozițiilor prezentei decizii.

Conform art. 275 alin 3 din C.pr. pen., cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

În temeiul baza art. 276 din C.pr.pen., inculpatul ##### a fost obligat la plata cheltuielilor judiciare în sumă de 14.000 lei (reprezentând onorariu avocațial) către partea civilă UAT Comuna #####.

Pentru a pronunța această hotărâre Curtea analizând sentința atacată, pe baza actelor și lucrărilor dosarului, a reținut următoarele:

Inculpatul ##### a declarat apel împotriva sentinței penale ### pronunțată în data de 12.12.2024 în dosarul #####/309/2023 a Judecătoriei Șimleu Silvaniei și împotriva încheierilor de ședință din 18.11. 2024, 12.11.2024, 1.11.2024, 25.10.2024, 18.10.2024 și 11.10.2024.

În motivare, inculpatul a solicitat admiterea apelului și încetarea procesului penal ca urmare a intervenției prescripției răspunderii penale iar în subsidiar achitarea sa deoarece nu sunt

îndeplinite condițiile privind atragerea răspunderii penale în privința existenței faptei întrucât nu avem un element material concret în sensul că nu există o acțiune a inculpatului nu este îndeplinită o cerință esențială respectiv o acțiune a inculpatului în timpul serviciului și nu există nicio legătură de cauzalitate între pretinsul prejudiciu și o pretinsă faptă a inculpatului

Inculpatul a învederat că fapta care i se impută ar fi săvârșită în luna februarie 2017 când în calitate de ##### ar fi atribuit fără drept spre folosință pentru o perioadă de 9 luni clădirea fostului cămin cultural din ##### #####.

Deoarece cauza a rămas în pronunțare în luna martie 2025 a considerat că termenul de prescripție s-a împlinit arătând că decretul emis de Președintele României reprezintă doar acte administrative cu caracter normativ și ca atare aceste decrete privind starea de urgență pe teritoriul României nu au incidență asupra prescripției răspunderii penale.

Inculpatul a făcut o analiză a probatorului pentru a demonstra că nu a săvârșit fapta care i se impută, aspect ce a rezultat din cele relatate de martorii #####, #####, ##### precum și din declarațiile martorului ##### care a declarat că a depozitat utilajele în magazia căminului vechi de la Leșmir la înțelegere cu martorul #####.

Astfel, în concluziile depuse de inculpatul-apelant a susținut că nu a emis nicio dispoziție de atribuire a spațiului în discuție și nu a dispus nicio măsură cu privire la acesta. Ca atare punerea spațiului la dispoziție de către primărie s-a realizat doar după finalizarea procedurii de achiziție publică în luna noiembrie 2017.

Accesul a fost permis și spațiul a fost utilizat ca urmare a acțiunii martorului #####
care nu era angajatul Primăriei ##### așa încât nu a săvârșit fapta în timpul serviciului și
nu putea primi ordine de la inculpat. Cerința esențială pentru săvârșirea infracțiunii este ca fapta
să fie săvârșită de către inculpat iar această cerință nu este îndeplinită. De altfel susține apelantul
nu era posibilă semnarea unui contract de închiriere în luna februarie 2017 pentru că bunul nu era
înregistrat ca fiind în domeniul public.

S-a susținut că inculpatul a ținut cont de hotărârile Consiliului Local al comunei #####, a întocmit și supus aprobării Consiliului Local actele necesare achiziționării ușilor de acces în spațiul ce urma a fi închiriat, a făcut demersuri pentru montarea contorului trifazic iar bunul în discuție nu face parte din domeniul public nici în prezent. În acest sens a menționat HCL 19/1999 a Consiliului local al comunei #####. În ce privește încheierile de ședință atacate apelantul a menționat că depunerea constituirii de parte civilă după ședința din 11.10.2024 de către UAT ##### ## ## ##### ##### # ##### ## # ##### ## ##### .

Curtea de Apel ##### a pus în discuție în ședința publică din data de 27 februarie 2025 schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de articolul 297 Cod Penal în infracțiunea prevăzută de articolul 300 Cod Penal cu aplicarea articolului 13 indice 2 din Legea 78/2000.

În ceea ce privește încetarea procesului penal ca urmare a intervenției prescripției răspunderii penale, Curtea a stabilit că prezenta cauză nu face parte din cele pentru care activitatea de urmărire penală a trebuit să se desfășoare conform art. 43 alin. 1 lit. a-c din Decretul 195/2020. În concret în prezentul dosar nu s-a desfășurat activitate de urmărire penală pe durata instituirii stării de urgență pentru ca astfel să nu opereze suspendarea termenului de prescripție.

Prin urmare cele 60 de zile nu au fost luate în considerare deoarece prescripția și-a reluat cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare respectiv încetarea stării de urgență conform articolului 156 aliniat 2 cod penal.

Prin urmare, conform art. 186 cod penal termenul de prescripție început în 1 februarie 2017 ar fi împlinit doar la data de 1 aprilie 2025, așa încât Curtea a considerat că la data pronunțării 31 martie 2025 termenul de prescripție nu era împlinit.

În ce privește soluția de achitare solicitată în apel de către inculpat, s-a stabilit că prin depășirea atribuțiilor sale de ##### a permis intrarea unei societăți în fostul cămin cultural al satului Leșmir, spațiu pe care firma ##### SRL l-a folosit fără ca să aibă un titlu juridic de la Consiliul local respectiv calitatea de concesionar a spațiului și prin aceasta a provocat o pagubă atât UAT ##### ## ##### ##### ## ##### ##### ##### ##### ##### ## # ##### ##### ## ##### ## ##### ## #####.

În ceea ce privește sintagma în timpul serviciului menționată în art. 300 Cod Penal Curtea a considerat că textul legal se referă la îndeplinirea oricărei atribuții de serviciu apte să producă efecte juridice, deoarece nu are relevanță intervalul orar în care fapta se realizează, ci aspectul ca funcționarul public în sensul legii penale folosindu-se de atribuțiile sale să efectueze un act cu depășirea competenței administrative prevăzute de lege.

Apărarea inculpatului cu privire sintagma în timpul serviciului din art. 300 cod penal este în sensul necesității ca fapta să fie realizată în intervalul orar al instituției, aspect care nu ar fi probat dar nu are acoperire legală pentru că sintagma în timpul serviciului nu este similară cu sintagma în timpul programului de lucru așa cum susține apărarea.

Aceasta ar contraveni scopului legii penale pentru că în accepțiunea Curții sintagma în timpul serviciului privește aspectul ca fapta să fie săvârșită în timp ce funcționarul public în sensul legii penale exercită atribuțiile de serviciu specifice funcției sale independent de orarul instituției dar își depășește competența prescrisă de lege intrând în atribuțiile altei funcții publice sau cum este cazul de față chiar al altei autorități.

Elementul material al infracțiunii se realizează fie cu încălcarea fișei postului fie cu încălcarea limitelor competenței stabilite printr-un act administrativ sau prin lege.

O concluzie la nivelul celei prezentate de apărare ar conduce la nepedepsirea faptelor săvârșite într-un interval orar 16- 8 în care programul de lucru al instituției ar fi oficial oprit aspect care este contrar oricărei interpretări.

De altfel, Primarul ca funcție de demnitate publică nu este limitat de orarul primăriei deoarece își poate exercita atribuțiile reglementate anterior în art. 63 din Legea ##### și actualmente prin Codul administrativ independent de un interval orar.

Ca atare, independent de ora la care fapta a fost săvârșită de inculpat, aceasta a fost săvârșită în timpul serviciului și întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 300 Cod Penal, deoarece toate demersurile efectuate de inculpat conduc la concluzia că în calitate de ##### acesta a decis atribuirea spațiului încălcând competențele prevăzute de lege și intrând în atribuțiile Consiliului local al comunei care avea în competență administrarea domeniului public și privat al UAT.

Împotriva acestei decizii a formulat contestație în anulare condamnatul ##### care prin motivele anexate la filele 1-9 din dosar a solicitat admiterea acesteia, desființarea hotărârii și rejudecând cauza a se pronunța o nouă hotărâre prin care să se dispună:

a) art. 426 lit. h) Cod procedura penală- când instanța de apel nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă, și

b) art. 426 lit. b) Cod procedura penală - când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal.

I. Referitor la cazul de contestație în anulare prevăzut de art. 426 lit. h) Cod procedura penală - când instanța de apel nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă, precizez următoarele:

În susținere, condamnatul a arătat că pentru soluționarea apelului declarat împotriva Sentinței penale nr. ### din 12.12.2024 a Judecătorei Șimleu Silvaniei și a încheierilor de ședință din 11.10.2024, 18.10.2024, 25.10.2024, 01.11.2024, 12.11.2024 și 18.11.2024, Curtea de Apel ##### a stabilit 5 termene de judecată, dar judecata s-a efectuat în 4 ședințe, astfel:

- în prima fază instanța a stabilit ca primul termen de judecată să fie în data de 24 aprilie 2025, aspect confirmat atât de rezoluția de fixare termen cât și de informațiile existente pe portalul Curții de Apel ##### cât și cele pe portal.just.ro

În aceeași rezoluție în care s-a stabilit termenul de judecată pe 24.04.2025 regăsim o preschimbare a termenului de judecată la 30.01.2025 fără nicio motivare.

- la termenul de judecată stabilit pentru data de 30 ianuarie 2025 instanța a constatat existența unui viciu de procedură, mai exact, condamnatul nu a fost citat pentru acest termen, motiv pentru care Curtea de Apel ##### a dispus reluarea procedurii de citare, stabilind un nou termen de judecată la data de 14 februarie 2025, conform încheierii din ședință publică din 30 ianuarie 2025

- la termenul de judecată stabilit pentru data de 14 februarie 2025 Curtea de Apel ##### pune în discuție, din oficiu, schimbarea încadrării juridice din art. 297 alin. (1) C.pen. în art. 300 C.pen. care privesc uzurparea funcției cu aplicarea art. 13 ind. 2 din Legea 78/2000 și în deliberare Curtea a dispus amânarea judecării cauzei în vederea pregătirii apărării și a acordat un nou termen de judecată pentru 27 februarie 2025, conform încheierii din ședință publică din 14 februarie 2025

- la termenul de judecată stabilit pentru data de 27 februarie 2025 Curtea de Apel ##### dispune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art. 297 alin. (1) C.pen. în infracțiunea prevăzută de art. 300 C.pen. cu aplicarea art. 13 ind. 2 din Legea 78/2000 și în deliberare Curtea a dispus încuviințarea parțială a cererii în probațiune, respingând mijloacele de probă esențiale (reaudierea martorilor, desi soluția analizată se baza pe declarațiile contradictorii ale martorilor).

În concret a dispus emiterea unei adrese către Unitatea Administrativ Teritorială Comuna ##### pentru a solicita anexele proceselor verbale (materialelor de ședință) a ședințelor în care s-a discutat despre imobilul care a fost încredințat spre folosință fără contract de închiriere de către inculpat în calitate de primar, procesul verbal de gestiune a patrimoniului pentru a se vedea dacă acest imobil este în domeniul public sau privat al comunei #####, inventarele cu privire la ușile de termopan și curentul trifazic care ar fi fost montat la acest imobil în vederea începerii activității lucrative de către societatea ##### Iluminis, precum și dacă există în evidențele contabile ale Unității Administrativ Teritoriale o lipsă în gestiune care face obiectul constituirii de parte civilă.

De asemenea, Curtea de Apel ##### a pus în sarcina Unității Administrativ Teritoriale Comuna ##### prin apărător ales de a depune înscrisurile încuviințate. Respinge audierea contabilului Unității Administrativ Teritoriale Comuna ##### (martor nou în apel), reaudierea tuturor martorilor audiați la instanța de fond și reaudierea martorului principal, care a fost audiat incorect/ilegal, respectiv administratorul Societății Iluminis. ##### judecarea cauzei și acordă un nou termen de judecată la data de 13 martie 2025.

- la termenul de judecată din data de 13 martie 2025, Curtea de Apel ##### acordă cuvântul în dezbaterile apelului formulat.

Din toate încheierile de ședință se poate constata în mod foarte clar care au fost părțile cărora i s-a dat cuvântul și implicit faptul că inculpatul nu a fost audiat, iar prin neaplicarea prevederilor art. 378 Cod procedură penală i-au fost încălcate drepturile fiind depozitat de dreptul conferit de lege de a se apăra. Acest drept suprimat era cu atât mai mult necesar a putea fi exprimat cu cât față de judecata din prima instanță a intervenit schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care a fost trimis în judecată. Astfel, după schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art. 297 alin. (1) C.pen. în infracțiunea prevăzută de art. 300 C.pen. cu aplicarea art. 13 ind. 2 din Legea 78/2000, deși era imperios necesară audierea inculpatului, astfel că i s-au încălcat drepturile prevăzute de art. 378 cod procedură penală.

De asemenea, condamnatul a apreciat ca fiind îndeplinite condițiile de admitere a prezentei cererii de contestație în anulare având în vedere că:

a) a fost prezent în sala de judecată la toate termenele de judecată, inclusiv la termenul de judecată din apel când cauza a rămas în pronunțare;

b) instanța de control judiciar - Curtea de Apel ##### - a omis să procedeze la audierea sa în calitate de inculpat. ##### prezent în sala de judecată nu a fost întrebat niciodată dacă dorește sau nu să dea declarații, dacă își menține declarațiile anterioare sau dacă are ceva nou de declarat.

Nu a fost audiat nici măcar cu privire la aspectele apărute ca urmare a schimbării încadrării din oficiu a încadrării pretinse fapte penale de care a fost acuzat și condamnat.

S-a precizat faptul că a fost trimis în judecată pentru o pretinsă faptă ce a fost încadrată inițial la art. 297 cod penal: „fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu NU îndeplinește un act prevăzut de o lege (...)” iar după schimbarea încadrării la art. 300 cod penal: „fapta funcționarului public care, în timpul serviciului, îndeplinește un act ce nu intră în atribuțiile sale dacă prin acestea s-a produs una din urmările prevăzute în art. 297 (...)”

Cele două infracțiuni sunt total diferite, singurul aspect comun este calitatea făptuitorului de funcționar public, în rest toate elementele ce trebuiau analizate de instanța de apel sunt diferite și trebuiau analizate, inclusiv prin audierea sa.

c) audierea sa de către instanța de apel a fost posibilă legal, nu a existat nicio împiedicare legală care poate excepta instanța de apel de la obligativitatea de a proceda la audierea sa;

Prin urmare, instanța de apel nu se putea limita doar la a consemna punctul de vedere al avocatului fără a-l întreba în calitate de inculpat dacă acceptă sau nu să dea declarații întrucât asta ar echivala cu o neascultare a sa, mai mult, trebuia să-l întrebe în mod direct dacă înțelege să dea declarație sau nu

II. Referitor la cazul de contestație în anulare prevăzut de art. 426 lit. b) Cod procedură penală - când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, precizează următoarele:

Pe parcursul cercetării judecătorești atât în timpul judecării cazului în prima instanță cât și în timpul judecării apelului declarat, s-au făcut mențiuni privind prescripția, atât de către judecători, procurori cât și de partea civilă. Astfel:

-prima instanță care a judecat cauza la Judecătoria Șimleu Silvaniei, încă de la începutul cercetării judecătorești, a avertizat părțile că vor fi stabilite termene de judecată în fiecare săptămână, motivând aceasta grabă de a judeca cauza prin faptul ca în luna februarie 2025 intervine prescripția faptei.

- acest termen de prescripție a fost adus în discuție și la termenul de judecată stabilit pentru data de 30 ianuarie 2025, termen la care, conform mențiunii din încheierea de ședință, reprezentanta Ministerului ##### a spus că "având în vedere împlinirea termenului de prescripție solicită în cazul în care se va admite cererea de amânare acordarea unui termen de judecată scurt iar Curtea a deliberat în consecință" având în vedere lipsa de procedură cu apelantul-inculpat va dispune amânarea judecării cauzei și acordarea unui nou termen de judecată pentru când se va reface procedura de citare cu inculpatul", adică Curtea a ținut seama de solicitarea reprezentantei Ministerului #####, iar termenele acordate pentru judecarea apelului declarat au fost stabilite la doua săptămâni distanță.

- la termenul de judecată din 13 martie 2025 apărătorul ales al apelantului-inculpat ##### a invocat termenul de prescripție raportându-se la data săvârșirii presupusei fapte - luna februarie 2017. Referitor la acest aspect reprezentanta Ministerului ##### spune că "In ceea ce privește soluția de încetare a procesului penal arată că termenul de prescripție este de 8 ani însă trebuie adăugate cele 2 luni aferente stării de urgență în care cursul prescripției a fost suspendat." Greșit spus!

Starea de urgență, așa cum se menționează și în Sentința civilă nr. ####/A/2025 a Curții de Apel ##### din prezentul dosar, a fost instituită pe o perioadă de 60 de zile, prin Decretul nr. 195 din 16 martie 2020 pentru o perioadă de 30 de zile, iar prin Decretul nr. 240 din 14 aprilie 2020 perioada stării de urgență a fost prelungită cu încă 30 de zile.

Astfel vorbim de o întindere a perioadei stării de urgență cuprinsă între 16 martie 2020 și 14 mai 2020, adică 60 de zile. ##### decretarea stării de urgență ar fi fost instituită pentru o lună și prelungită pentru încă o lună calculul Curții privind termenul de prescripție început la 1 februarie 2017 putea fi acceptat ca fiind împlinit la 1 aprilie 2025, iar la data pronunțării sentinței penale ####/A/2025, 31 martie 2025 termenul de prescripție nu era împlinit.

Dar decretarea stării de urgență a fost instituită nu pentru 2 luni ci pentru 60 de zile. Astfel, întinderea perioadei în care a fost instituită starea de urgență, luată în calcul ca fiind de 2 luni ar arăta că starea de urgență ar fi fost în perioada 16.03.2020-15.05.2020.

un calcul greșit și o abordare eronată!

Starea de urgență, așa cum a arătat și mai sus, a fost instituită pentru 60 de zile, aceasta având întindere în perioada 16.03.2020-14.05.2020. Astfel, faptul că ultima zi de stare de urgență instituită este 14.05.2020 și nu 15.05.2020, face ca termenul de prescripție început la 1 februarie 2017 să se îplinească la 31.03.2025 și nu la 01.04.2025, situație în care pronunțarea Deciziei penale ####/A/2025 din 31 martie 2025 a fost făcută de către Curtea de Apel ##### după împlinirea termenului de prescripție.

În concluzie, cele prezentate arată fără echivoc că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 426, lit. b), cod procedură penală, existând probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, cauza fiind prescripția faptei.

Examinând contestația în anulare formulată, în procedura prev. de art. 431 din C.p.p., Curtea reține:

În ședința de judecată din data de 10 februarie 2026, Curtea a admis contestația în anulare formulată de către ##### împotriva deciziei penale nr. ###/A din data de 31 martie 2025 pronunțate de Curtea de Apel ##### și a dispus rejudecarea apelului împotriva sentinței penale nr. ###/12.12.2024 a Judecătorei Șimleu Silvaniei întrucât a fost incident cazul prev. de art. 421 lit. h din C.p.p.

În rejudecarea apelului, inculpatul a reiterat apărările inițiale, a solicitat achitarea sa, iar în subsidiar să se constate că s-a împlinit prescripția răspunderii penale.

în vedere solicitările inculpatului și caracterul devolutiv al apelului se impune mai întâi o analiză a stării de fapt și stabilirea încadrării juridice.

Cu privire la fondul acuzației, reținem starea de fapt așa cum rezultă fără echivoc din probele administrate, respectiv că inculpatul a fost primarul comunei #####, #####, începând cu anul 2016. În cursul anului 2016 martorul #####, administrator al SC ##### SRL, înregistrată sub nr. 36303030, nr. înmatriculare J31/389/2016, având sediul social în ##### #.137, #####, 2017, a fost selectat ca și câștigător în cadrul proiectului OMV Petrom “Fabricat în ##### lui #####”, competiție de afaceri sociale, în care societățile, cu sau fără experiență de business, și-au putut transforma în realitate ideile sau planurile de afaceri ce răspund unei probleme sociale dintr-o comunitate, competiție în care a fost vizată și ##### (județul #####).

Martorul ##### a contactat autoritățile locale ale comunei ##### și a discutat direct cu inculpatul ##### despre posibilitatea închirierii unui spațiu în care societatea să desfășoare activități de producție corpuri de mobilier și corpuri de iluminat din lemn. În prima fază societatea a obținut prin atribuire directă un contract de închiriere a spațiului din fostul cămin cultural, situat în ##### #. 134, ##### (contract de închiriere nr. 2692/28.07.2016). Datorită specificului activității, societatea a fost nevoită să achiziționeze utilaje de dimensiuni mari care nu se încadrau în spațiul alocat ceea ce a dus la solicitarea unui alt spațiu, în cauză fiind vorba despre căminul cultural din #####, parte din _____. În baza unui acord verbal dintre inculpat și martorul _____, societatea a folosit spațiul începând cu luna februarie 2017 când a depozitat utilajele de producție și a desfășurat activități de tâmplărie începând cu luna martie împrejurare confirmată de angajații, martori _____.

În fața instanței de fond martorul _____, care a avut anterior calitatea de inculpat a declarat că societatea și-a desfășurat activitatea în spațiul din căminul cultural din Leșmir, cu acordul inculpatului, întrucât acesta știa tot ce se întâmplă în ##### ## ## _____.

Lucrările de renovare și activitatea societății au fost confirmate de martorul _____, persoana care administra de fapt căminul din Leșmir, cu acordul responsabililor din primărie, și care avea și cheile de acces, iar accesul societății comerciale în clădire a fost permis ca urmare a acordului inculpatului.

Martora #####, secretara comunei ##### până în anul 2019 a declarat că societatea comercială administrată de către martorul ##### a desfășurat activități de prelucrare a lemnului atât în localitatea #####, cât și în Leșmir, în căminul cultural din localitate și crede că inculpatul ##### avea cunoștință de aceste împrejurări, întrucât nu se putea intra în clădire fără acceptul de la primărie.

Din probele administrate rezultă fără echivoc că spațiul cunoscut ca și Căminul Cultural din localitatea Leșmir, #####, jud. ##### este un spațiu care este proprietatea comunei, iar administrarea spațiului este atributul proprietarului, respectiv al comunei. De asemenea, este cert că SC ##### SRL, reprezentată de martorul ##### a folosit o parte din spațiul Căminului Cultural pentru desfășurarea activității comerciale, iar ocuparea și folosirea spațiului s-a făcut cu acordul verbal la primarului, respectiv inculpatul #####.

Inculpatul s-a apărut invocând faptul că nu există niciun act juridic prin care să fi dispus cu privire la acel spațiu, însă tocmai această împrejurare constituie fondul acuzației: în lipsa unui act juridic valabil, inculpatul a dispus verbal care societatea să folosească spațiul, iar acest acord verbal a fost suficient pentru martorul #####, care deținea cheile de la intrare, să permită reprezentanților societății să ia în primire spațiul pentru desfășurarea activității comerciale.

Potrivit art.36 alin. 2 lit. c din Legea ##### aplicabil la data săvârșirii faptei februarie 2017, Consiliul Local are atribuții privind administrarea domeniului public și privat al comunei orașului sau municipiului și în exercitarea atribuțiilor prevăzute de alin.2 lit. c din acest act normativ, Consiliul Local hotărăște darea în administrare, concesiunea sau închirierea bunurilor proprietate publică a comunei sau vânzarea concesiunea sau închirierea bunurilor proprietate privată a comunei.

Cu privire la regimul bunului imobil- cămin cultural sat Leșmir s-a susținut în apel că regimul juridic al acestui bun nu este încă stabilit dat fiind faptul că imobilul la data respectivă nu era inventariat și nu a fost atestat în domeniul public printr-o hotărâre de guvern.

Curtea reține că atribuțiile Consiliului Local privesc nu doar administrarea domeniului public, ci și a celui privat al comunei astfel încât nu are relevanță din perspectiva faptei de care este acuzat inculpatul dacă bunul imobil este în proprietatea publică sau privată a comunei.

Potrivit art. 858 Cod civil proprietatea publică este dreptul de proprietate ce aparține statului sau unei unități administrativ teritoriale asupra bunurilor care prin natura lor sau prin declarația legii sunt de uzuri de interes public cu condiția să fie dobândite prin unul din modurile prevăzute de lege.

Potrivit art.3 alin. 4 din Legea 213/1998, domeniul public al comunelor al orașelor și al municipiului este alcătuit din bunurile prevăzute la punctul III din anexă și din alte bunuri de uz sau de interes public local declarate ca atare prin hotărâre a Consiliului Local dacă nu sunt declarate prin lege bunuri de uz sau de interes public național ori județean.

Inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al UAT se întocmește de comisii special constituite, iar după însușirea inventarului de către Consiliul Local se trimit Guvernului pentru ca prin hotărâre de guvern să se ateste apartenența bunurilor la domeniul public județean sau local.

În practica sa, Înalta ##### de Casație și Justiție consideră ca hotărârile de guvern privind atestarea bunurilor la domeniul public al unităților administrativ teritoriale au un caracter constatatator, iar nu constitutiv de drepturi fiind acte administrative emise în baza Legii 213/1998.

Astfel, delimitarea caracterului constatator de caracterul constitutiv de drepturi semnifică faptul că, cel puțin în privința bunurilor declarate prin lege ca fiind de uz sau de interes public, hotărârea de guvern de atestare are un caracter formal deoarece dreptul de proprietate publică derivă ex lege cu condiția ca bunul imobil să fie dobândit prin unul din modurile de dobândire prevăzute de lege.

În cauză, Curtea va reține că imobilul cămin cultural sat Leșmir se află în domeniul public local al comunei deoarece acesta se încadrează în anexa III pct. 5 a Legii nr. 213/1998. Aceasta întrucât în clădirea respectivă și-a desfășurat activitatea fosta Primărie și Căminul cultural al localității și este considerată prin lege de interes local situație care face ca lipsa unei hotărâri de atestare să nu schimbe caracterul de bun aflat în domeniul public al comunei.

De altfel nu este contestată apartenența imobilului la domeniul public al comunei iar concesiunea și închirierea imobilului în accepțiunea Curții nu are nici o legătură cu parcurgerea procedurii de atestare prin hotărâre de guvern. Astfel imobilul putea face obiectului unei concesiuni sau închirieri cum de altfel a făcut în noiembrie 2017 evident făcută de titularul dreptului de administrare, Consiliul local al comunei deși nici la acel moment nu era obținută o hotărâre de guvern de atestare.

Prin urmare, dispoziția verbal dată de către inculpat, în calitate de primar al comunei #####, ca S.C. ##### S.R.L. să folosească o parte din Căminul Cultural din satul Leșmir constituie un act de dispoziție făcut cu încălcarea dispozițiilor legale și care a dus un prejudiciu comunei prin lipsa unei contraprestații constând în chiria aferentă spațiului și contravaloarea folosirii utilităților. Aceste împrejurări de fapt sunt suficiente pentru angajarea răspunderii juridice delictuale a inculpatului față de partea civilă, așa cum a fost admisă acțiunea de către instanța de fond.

Cu privire la încadrarea juridică a faptei, Curtea reține că inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin.1 Cod Penal, iar în procedura apelului a fost schimbată încadrarea juridică în infracțiunea de uzurpare a funcției, prev. de art. 300 din C. pen., cu aplic. art. 132 din Legea nr. 78/2000, care reprezintă o încadrare juridică mai favorabilă inculpatului, întrucât a condus la o individualizarea judiciară a pedepsei mai favorabilă și care nu ar fi fost posibilă sub încadrarea juridică anterioară. Acesta este argumentul juridic pentru care nici a fost necesar și nici nu a fost posibilă rediscutarea încadrării juridice, întrucât s-ar fi încălcat principiul non reformatio in pejus. Principiul este pe deplin aplicabil și în prezenta procedură, de vreme ce ne aflăm într-o cale de atac (chiar extraordinară) declarată exclusiv de către fostul inculpat, iar în lipsa acestei căi de atac ar fi rămas încadrarea juridică reținută de instanța de apel.

Cu privire la împlinirea termenului prescripției răspunderii penal, Curtea reține că prin Decizia HP ##### par. 76-77, deși se referă la procedura redeschiderii procesului penal, în raport de art. 155 al. 5 din C.pen., se face distincția dintre cursul prescripției răspunderii penale, care curge până la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești care stinge acțiunea penală și prescripția executării pedepsei, care începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești care stinge acțiunea penală.

cert așadar că pe perioada 31 martie 2025 – 10 februarie 2026 cursul prescripției răspunderii penale nu a curs, iar cauzele care întrerup cursul termenului prescripției răspunderii penale sunt strict reglementate de lege. #####, potrivit art. 156 alin. 1 și 2 din C.pen. cursul prescripției este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală împiedică continuarea procesului penal

și se reia din ziua în care a încetat cauza de suspendare. Or, pronunțarea unei hotărâri definitive constituie momentul la care se stinge acțiune penală și face, potrivit legii, să curgă un alt termen, respectiv termenul de prescripție a executării pedepsei. Prin admiterea contestației în anulare și anularea deciziei penale nr. ####/A din data de 31 martie 2025 pronunțate de Curtea de Apel ####, s-a trecut la judecarea apelului și astfel a fost reluată curgerea termenului prescripției răspunderii penale. Așa cum a reținut instanța de apel, în raport de limitele acuzației, termenul prescripției răspunderii penale de 8 ani a început să curgă de la data săvârșirii faptei, care, în lipsa altor repere mai precise și în interpretarea cea mai favorabilă inculpatului este data de 1 februarie 2017 și s-ar fi împlinit la data de 31 ianuarie 2025, având în vedere Deciziile CCR nr. 297/2018 și 358/2022, precum și Decizia nr. ##/2022, care, împreună, conduc la concluzia că termenul prescripției penale nu a fost întrerupt în perioada cursă între Deciziile CCR nr. 297/2018 și 358/2022, iar legea penală din această perioadă este legea penală mai favorabilă în cauză.

Procedând la evaluarea globală a legii penale mai favorabile, constatăm, că, în cauză, Codul penal forma aflată în vigoare începând cu 25.06.2018 (data publicării Deciziei CCR nr. 297/2018) și până la data de 30.05.2022 (data intrării în vigoare as OUG 71/2022 de modificare a dispozițiilor art. 155 C.pen.) reprezintă lege penală mai favorabilă, întrucât aceasta nu prevede cauze de întrerupere a cursului termenului prescripției răspunderii penale, făcând astfel aplicabil termenul general de prescripție prevăzut de lege raportat la limitele de pedeapsă.

De altfel, referitor la natura juridică a normelor care reglementează efectul întreruptiv de prescripție al actelor de procedură, Curtea are în vedere Decizia nr. ## din 25 octombrie 2022 a Înaltei ##### de Casație și Justiție, pronunțată în procedura dezlegării unor chestiuni de drept în materie penală, obligatorie în condițiile art. 477 alin. 3 din Codul de procedură penală, prin care s-au admis sesizările formulate de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală și Curtea de Apel #####, Secția penală, stabilindu-se următoarele: Normele referitoare la întreruperea cursului prescripției sunt norme de drept penal material (substanțial) supuse din perspectiva aplicării lor în timp principiului activității legii penale prevăzut de art. 3 din Codul penal, cu excepția dispozițiilor mai favorabile, potrivit principiului mitior lex prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție și art. 5 din Codul penal.

Curtea reține că argumentele potrivit cărora, dispoziția din anexa decretului prezidențial de instituire a stării de urgență în cursul anului 2020, nu determină suspendarea termenului de prescripție a răspunderii penale, se sprijină pe stabilirea naturii juridice a decretului prezidențial de către Curtea Constituțională, respectiv de act administrativ normativ, în raport de cuprinsul textului art. 156 din C.pen. care prevede: cursul termenului prescripției răspunderii penale este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînălăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal, iar noțiunea de dispoziție legală nu cuprinde decât legea penală, adică legile și ordonanța de urgență.

Interpretarea este criticabilă. O dată pentru că în C.pen. se regăsesc dispoziții care fac referire expres la lege, când stabilesc natura actului normativ care ar fi incident (ex. art. 1-14); în schimb, în cuprinsul art. 156 din C.pen. este folosită expresia-noțiune o dispoziție legală, iar abandonarea preciziei nu poate fi socotită nesemnificativă. A doua oară, din modalitatea de construire logică a textului interpretarea riguroasă a noțiunii de dispoziție legală, determină o fractură logică ireparabilă. Textul cuprinde două categorii juridice care atrag suspendarea termenului prescripției răspunderii penale, iar în interpretarea criticată, cele două categorii nu ar fi

echivalente, de vreme ce prima este riguroasă și lipsită de echivocul interpretării, iar cea de a doua, substanțial supusă echivocului interpretării, adică orice împrejurare care va fi interpretată de judecător ca fiind de neprevăzut sau neînălăturat pentru punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea acțiunii penale. Definirea unei noțiuni juridice prin enumerarea mai multor categorii, presupune echivalența categoriilor, iar în cazul de față, pentru ca textul să aibă funcționalitate integrală, prima categorie, o dispoziție legală, trebuie să aibă o structură flexibilă (ca și cea de a doua categorie), motiv suplimentar pentru susținerea primei critici privind caracterul deloc întâmplător al opțiunii legiuitorului.

În această argumentare, stabilirea naturii juridice a decretului prezidențial de instituire a stării de urgență, ca act normativ cu caracter normativ, este suficientă pentru ca actul normativ să fie circumscris noțiunii de o dispoziție legală, din cuprinsul art. 156 C.pen.

Prin Decizia C.C.R. nr. 152/2020 (mai cu seamă paragrafele 88, 98, 105 și 106) au fost analizate natura juridică și caracterul constituțional al Decretelor prezidențiale de instituire și de prelungire a stării de urgență, precum și a măsurilor luate prin anexele celor două decrete. Curtea Constituțională a formulat critici de neconstituționalitate numai cu privire la anexele celor două decrete, care, de vreme ce conțineau restrângeri a drepturilor și libertăților cetățenești ar fi trebuit supuse unui examen specific legilor, în cadrul Parlamentului României. În lipsa unui astfel de demers, dispozițiile din cele două anexe nu sunt constituționale. ##### decizia amintită nu a dispus în mod expres cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor din anexele celor două decrete prezidențiale, totuși, în urma criticilor aduse de către CCR nici nu mai putem reține ori susține caracterul legal al acestor dispoziții. Prin urmare, primei concluzii privind posibilitatea reținerii decretului prezidențial, ca act administrativ cu caracter normativ, ca dispoziție legală care poate suspenda cursul prescripției răspunderii penale, îi vom adăuga argumentul că dispozițiile exprese cuprinse de decretele prezidențiale de instituire a stării de urgență și de prelungire a stării de urgență din 2020, privind suspendarea cursului prescripției răspunderii penale nu mai beneficiază de caracter legal, odată cu critica C.C.R.

#####, dispoziția de esență a celor două decrete, respectiv instituirea stării de urgență ca urmare a răspândirii unei pandemii a rămas valabilă, iar argumentul stării de urgență poate fi și a fost văzut ca fiind o împrejurare de neprevăzut și de neînălăturat. Această realitate obiectivă nu poate fi răsturnată sau negată, iar consecințele ei nu pot fi înlăturate prin argumente juridice, chiar de neconstituționalitate a textul care a asigurat interpretarea unitară a unei măsuri luate pentru împiedicarea răspândirii pandemiei. Împrejurarea de neprevăzut și de neînălăturat a existat și a condus la împiedicarea punerii în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal. Prin urmare, realitatea perioadei martie-mai 2020, cuprinsă și în dispoziția Președintelui României de decretare a stării de urgență, constituie temei pentru aplicarea art. 156 din C.pen. privind suspendarea cursului prescripției răspunderii penale.

de aceste considerente, conchidem că durata termenului de prescripție a răspunderii penale se impune a fi calculată prin raportare la durata termenului general de prescripție prev. de art. 154 alin. 1 lit. c C.pen., respectiv de 8 ani, raportat la limitele de pedeapsă prevăzute de lege, atât pentru încadrarea juridică dată faptei prin rechizitoriu și sentință, cât și pentru cea dată prin decizie, la care se adaugă cele 60 de zile în care cursul termenului de prescripție a fost suspendat pe durata stării de urgență în baza Decretelor prezidențiale, conform prevederilor art. 156 C.pen.; termenul de prescripție a început să curgă de la data 1 februarie 2017 (singura dată care poate fi

avută în vedere respectând interpretarea cea mai favorabilă a probelor) astfel că durata prescripției generale s-ar fi împlinit la data de 1 aprilie 2025. Cum termenul a fost suspendat prin pronunțarea deciziei contestate, la data de 31 martie 2025 și a reînceput să curgă la data de 10 februarie 2026, data anulării deciziei, termenul s-a împlinit la data de 11 februarie 2026.

Prin urmare, se impune admiterea apelului inculpatului și încetarea procesului penal.

Cu privire la cuantumul cheltuielilor de judecată acordate prin hotărârea instanței de fond, acesta nu pot fi raportate doar la valoarea prejudiciului cauzat prin infracțiune pentru că onorariul avocațial se stabilește în funcție de serviciile de asistență juridică prestate și de dificultatea cauzei. O limitare a sumei oferite de UAT pentru onorariu la nivelul constituirii de parte civilă ar conduce la imposibilitatea angajării unui avocat pentru apărarea intereselor instituției dat fiind dificultatea cauzei, probatorul vast administrat și întinderea în timp a procesului.

Mai mult, în cheltuielile judiciare pot fiind incluse și cheltuielile de deplasare ale avocatului care așa cum a arătat partea civilă au fost incluse în onorar.

Toate acestea aspecte, apreciază Curtea, sunt în măsura să conducă la concluzia că nu a fost acordat un quantum nejustificat al cheltuielilor de judecată.

Cu privire la cheltuielile judiciare solicitate de partea civilă în prezenta procedură, de 9022,04 lei, reprezentând cheltuielile făcute de către avocat pentru asigurarea apărării se impune acordarea integrală a cheltuielilor de judecată în faza de apel în condițiile în care apelul inculpatului a fost admis doar în ceea ce privește latura penală a cauzei, păstrând sentința în ceea ce privește latura civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:

În baza art. 421 pct. 2 lit. a din C.p.p. admite apelul declarat de inculpatul ##### împotriva sentinței penale nr. ###/12.12.2024 pronunțate de Judecătoria Șimleu Silvaniei pe care o desființează în parte, în ceea ce privește latura penală a cauzei și, pronunțând o nouă hotărâre în aceste limite:

În baza art. 396 alin. 6 din c.p.p. rap. la art. 16 lit. f din C.p.p. încetează procesul penal pornit împotriva inculpatului ##### (fiul lui natural și #####, născut la data de ##### în orașul Șimleu Silvaniei, jud. ##### CNP #####, cu domiciliul în Comuna #####, nr. 121, #####), pentru infracțiunea de uzurpare a funcției, prev. de art. 300 din C. pen., cu aplic. art. 132 din Legea nr. 78/2000, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Menține restul dispozițiilor sentinței penale atacate care nu contravin dispozițiilor prezentei decizii.

Obligă inculpatul la plata sumei de 9022,04 lei către partea civilă Comuna #####, #####, cu titlu de cheltuieli judiciare.

În baza art. 275 alin 3 din C.pr. pen., cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

În baza art. 276 din C.pr.pen. obligă inculpatul ##### la plata cheltuielilor judiciare în sumă de 14.000 lei (reprezentând onorariu avocațial) către partea civilă UAT Comuna #####.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea hotărârii motivate la dispoziția părților și a procurorului prin mijlocirea grefei Curții, 19 februarie 2026.

PREȘEDINTE JUDECĂTOR

#####-##### ##### #####-##### #####

GREFIER

#####-##### #####

Red.### /Tehn.##

4 ex./19.02.2026

Jud.####: ##### Ș.GHICA; ##### R. #####